

По първий-тъ примѣръ ся скланяють слѣ-
дующи-те глаголи: ведѹ, идѹ, водѹ, гребѹ,
езѹ, пасѹ, плетѹ, мрѹ, ждѹ, рвѹ, могѹ,
екѹ и пр.

1) Тыя, що кончавѹтъ на *г, к, х*,
както: могѹ, текѹ, верхѹ тыя буквы предѣ
насна-та *е*, ги превръщатъ на съотвѣт-
ственны-те имъ шипящи, сирѣчь: *г* на *ж*,
на *ч*, *х* на *ш*, както: могѹ, мѹжеши,
мѹжетъ; мѹжемъ, мѹжете и проч. текѹ, те-
ѣши, течѣтъ; течѣмъ и проч. верхѹ*), вер-
ѣши, вершѣтъ; вершѣмъ и пр. Тыя исты
буквы въ повелително-то наклоненіе ся из-
бнувѹтъ *г* на *з* толко во второ-то един-
ственно а *к* во второ-то единствен. и въ
първо-то и второ-то множественно на *ц*;
както: могѹ, мозѹ; пекѹ, пецѹ; пецѣмъ, пе-
цѣте.

2) Окончателны-те буквы *д, з, т* въ
неопредѣлительно-то наклоненіе ся превръ-
щатъ въ *с*, както: ведѹ вестѹ, падѹ пас-
ѹ, ездѹ вестѹ, плетѹ плестѹ. Послѣ *б* и *п*
я поставя *с*, както: гребѹ гребстѹ, тепѹ
тепстѹ (вѣа), сопѹ собстѹ (свѣра). Буквы-те

*) Вѣрхѹ значи върша на гѣмно (арманъ.).